Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 208 (1958) ♦ Четвер, 29 жовтня 1998 року ♦ Ціна договірна

У пам'яті історії — покоління

Виступ Голови Верховної Ради України Олександра Ткаченка на зустрічі воїнів-ветеранів, Героїв Радянського Союзу, повних кавалерів ордена Слави та чотирьох медалей «За відвагу» з керівництвом ВР України, присвяченій 54-й річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників, 28 жовтня 1998 року

Дорогі витязі війни! Любі наші батьки і матері!

У вічну пам'ять історія нечасто вписує ціле покоління за звитягу у протибої з ворогом за спокій і щастя малих дітей і старих батьків, за коханих, за продовження свого роду, своєї нації і держави.

(Закінчення на 2-й стор.).

Дякуємо за те, що врятували матінку-Вітчизну

Золота осінь цього року ніби підкреслює особливість цієї пори для України та її столиці. Восени 1941-го Київ героїчно оборонявся від фашистів. У листопаді 1943-го древнє місто було визволено.

А восени 1944 року такої ж золотої жовтневої пори Москва салютувала на честь визволення міста Чоп — це була остання п'ядь визволеної української землі.

Свято визволення, 28 жовтня, згідно з указом Президента віднині відзначається всенародно. Під урочистий реквієм «Степом, степом...» керівники держави поклали вінки до пам'ятника Невідомому солдатові, де горить Вічний вогонь, і вклонилися офіцерам та бійцям, які захищали і визволяли Україну.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Больові точки бюджетної системи

Учора в Києві розпочалась триденна міжнародна конференція «Бюджетний устрій та бюджетне право», що проводиться з ініціативи Комітету з питань бюджету ВР України та за підтримки Ради Європи. Її учасники планують обговорити та виробити рекомендації щодо бюджетного устрою України, структури державного бюджету та принципів фінансування місцевого самоврядування, контролю за виконанням бюджету. Крім того, значну увагу буде приділено аналізу проектів Бюджетного кодексу України та Закону «Про бюджетну систему в Україні». На думку учасників конференції, якщо ми прагнемо розвивати економіку, то просто змушені реформувати бюджетну систему. Адже, як зазначила голова Комітету з питань бюджету Ю. Тимошенко, поряд із тим, що забезпеченість бюджетними коштами в Україні приблизно в 100 разів менша, ніж у розвинених країнах, в цей час на покриття державного боргу спрямовується коштів більше, ніж на соціальні програми.

Обіцяли сусіди «не рубати зв'язки»

Завершився візит Президента України Леоніда Кучми до Угорщини. Сторони домовилися про створення спільної україно-угорсько-польської робочої комісії. Головне її завдання — зменшити негативні наслідки розширення Європейського союзу. Зокрема, мають на увазі питання про запровадження візового режиму Угорщиною та Польщею. Проте ускладнення процедури виїзду-в'їзду —аж ніяк не єдина проблема. Після розширення ЄС можуть виникнути й економічні перепони: поки що не відомо, чи збережуть наші товаровиробники експортні замовлення угорських і польських партнерів у майбутньому за жорсткого квотування ЄС.

У Будапешті Л. Кучма заявив, що «процес розподілу в Європі їде не зі сходу, а з заходу». Президент Угорщини Арпад Генц наголосив, що Угорщина не має наміру «розрубати зв'язки, які склалися з сусідами».

Море. Бриз. Берети

Після відповідної базової підготовки в Одесі у рамках програми «Партнерство заради миру» учасники «Сі Бриз-98» здійснили морський перехід в акваторію порту «Південний». Саме тут і розгорнулися основні події миротворчих навчань, в яких беруть участь 30 бойових кораблів, стільки ж допоміжних суден, літаки й вертольоти та близько 4,5 тисячі військовослужбовців з 11 держав. Здійснивши морський маневр, десант морських піхотинців вирушив до полігона Південного оперативного командування Збройних сил України «Широкий лан». Тим самим започатковано й сухопутну фазу «Сі Бриз», що проходить паралельно з морською. Керівником навчань є перший заступник міністра оборони України генерал-полковник Іван Біжан.

Сьогодні виповнюється 80 років комсомолу,

організації, до якої причетні майже всі громадяни України, — кому 30, 40 років і більше. То була молодість, і ми вітаємо всіх, хто бажає привітання, із спогадом про неї.

P.S.

○ Сьогодні в Музеї історії Києва відкривається фотодокументальна виставка «Київ 1941—1943 рр».

○ У столиці розпочинає також роботу виставка «Міжнародний текстиль-98».

○ У Дубровицькому районі Рівненської області 11 осіб захворіли на вірусний гепатит.

○ На території Баклинського архітектурно-археологічного комплексу затримано трьох севастопольців, які грабували стародавні склепи.

У пам'яті історії – покоління

(Початок на 1-й стор.).

Вас та ваших ровесників доля вишикувала у військові колони і провела через полум'я війни у безсмертя. Викарбувала ваші імена червоними літерами на вічних сторінках за те, що ви двічі дали життя нащадкам. Що перелік визначних дат і свят ви поповнили 28 жовтнем — днем, коли остання п'ядь української землі була очищена від німецько-фашистських загарбників і Москва урочисто салютувала визволителям міста Чоп.

Від імені вихованих у пороховому дусі добутої вами свободи і слави низько вклоняюся вам, представникам цього героїчного покоління.

Хай земля стане пухом усім тим, хто недійшов, недокохав, кого не дочекалися, хто недожив до цих урочистостей. Давайте вшануємо їх світлу пам'ять хвилиною мовчання.

Вас усіх прошу прийняти щиру подяку за те, що врятували нашу квітучу матінку-землю. За те, що у вишневих садах коло хат дзвенять веселі голоси дітей. За те, що над їхніми головами сяє не захмарене чорним димом пожеж сонце.

Знайте, що серця наші переповнені болем за втрати, яких ви зазнали на тій страшній війні. На жаль, у кращі роки юності ви не дарували коханим квітів, а прикрашали ними могили бойових друзів. Тоді ви не приносили ласощі своїм дітям —ваші малюки засинали голодними. Ви були позбавлені можливості допомагати батькам — ваші старенькі падали від втоми на ланах, вирощуючи хліб, а ви йшли і йшли уперед! І не було в світі такої сили, яка спинила б вас. Ви долали крок за кроком, б'ючи ворога. Ви звільняли місто за містом, село за селом від чужинців-завойовників. І ви перемогли в кривавій битві за рідну землю.

Давайте навчимо дітей і онуків завжди схиляти голови перед вашою святою стійкістю, мужністю і беззавітною самовідданістю.

Ціною мільйонів життів своїх воїнів, партизанів і підпільників, ціною скалічених доль мирного населення, страждань і втрат, страшних руйнувань народного господарства заплатив народ України за перемогу. З фронтів не повернулися понад 2,5 мільйона воїнів. Більш як 5,5 мільйона наших співвітчизників було закатовано і знищено в концентраційних таборах. Для багатьох радянських людей українська земля стала останньою домівкою, останнім і вічним пристановищем. Братські могили по всій Україні — а їх 28 тисяч — свідчення і нагадування про ту страшну трагедію.

Українці боролися мужньо. Кожний другий воїн отримав бойову нагороду. Більше двох тисяч співвітчизників стали Героями Радянського Союзу, а легендарні командири народних месників — Ковпак і Федоров — двічі Героями. За волю і незалежність України самовіддано боролися тричі і чотирижди Героі Радянського Союзу — Жуков, Кожедуб, Покришкін.

Дай Боже вам міцного здоров'я, щоб ви якомога довше залишалися між нами свідками того червневого ранку 41-го, коли ворог віроломно прийшов на нашу землю. Вогнем і мечем він прагнув стерти Україну, як і Росію та увесь Радянський Союз, з карти світу. Знищити слов'ян як націю, а тих, кого «милостиво» залишав у живих, мав перетворити на рабів, які працювали б виключно на «великий рейх».

Через три з лишком століття знову справдилися слова великого князя Олександра Невського: «Хто прийде до нас з мечем — від меча і загине!».

Ми завжди пам'ятатимемо, що ті 1418 днів і ночей обпалили кожну нашу сім'ю, кожне село і місто.

Дорогі фронтовики і співвітчизники!

Тепер, коли без воєн і катастроф ми відкинуті на десятиріччя назад, коли занепадає дух і давлять злидні, дуже повчально озирнутися в пережиті нами буремні і драматичні роки і знову добряче обдумати: чому ми перемогли в найжорстокішій війні першої половини нашого століття? Як, по війні, спираючись виключно на власні сили, дуже швидко відродили Батьківщину і стрімко рушили вперед?

У Великій Вітчизняній нам допоміг перемогти дух колективізму, взаємовиручки і взаємодопомоги. Наші єдність і злагода, віра в суспільні ідеали.

Віками наші громадяни мають вклонятися в ноги солдатським вдовам, солдаткам. Увесь свій вік вони жили надією на повернення чоловіків, довіряли сльози подушкам. Але нарівні з чоловіками відроджували з руїн і попелу міста і села, орали землю і ростили хліб. І звершили, мабуть, найбільший подвиг — підняли дітей, нас з вами, дорогі сучасники, вивчили, вивели в люди.

Низький уклін вам, сиві наші неньки-голубки, і вибачте, якщо зможете, що у вас така гірка і невтішна старість...

Особливих слів заслуговують діти фронтовиків. Вони сьогодні ростять дітей і онуків. Але самі фактично не знали дитинства, рано мужніли, працювали пліч-о-пліч з дорослими. Це вони, продовжуючи справу батьків і матерів, вивели нашу Батьківщину в число найрозвиненіших країн світу, своїм талантом і працею ось уже півстоліття зберегли мир на землі. Якщо і сьогодні ще працюють заводи і шахти, ідуть поїзди і літають ракети, ми маємо хліб і до хліба, то тільки тому, що і сьогодні в строю діти солдатів Перемоги.

Сердечне спасибі вам за це, дорогі мої однолітки і сучасники!

Дорогі товариші ветерани!

Ваше легендарне минуле, стійкість у роки суворих випробувань, наполеглива праця у мирний час — яскравий приклад для наслідування, зразок любові до свого народу і рідної землі. Для нашої держави надзвичайно важливо, щоб міцнів зв'язок між поколіннями, щоб золоті зернини досвіду, нагромадженого вами, дбайливо передавалися молоді, щоб її енергія і завзяття доповнювалися, гармонійно поєднувалися з вашим знанням життя, розважливістю, відповідальністю.

Я звертаюся сьогодні до вас, дорогі наші батьки, дорогі воїни фронту і тилу Великої Вітчизняної. Звершіть свій подвиг: передайте дітям і онукам дух вашого життя, вашу силу мужності і перемоги!

Я звертаюся до дітей фронтовиків. Ви вивели нашу Батьківщину в число наймогутніших і найавторитетніших держав світу. Повернімо нашій Вітчизні її місце, її ім'я, її славу!

Я звертаюся до онуків і правнуків солдатів Перемоги: будьте гідними ваших дідів і батьків, збережіть і передайте вашим дітям їхню життєву силу і мудрість, щоб нарешті повернути громадянам України пристойне життя.

Перед святою пам'яттю батька-воїна запевняю вас, що ми зробимо все можливе і надможливе. Ми знімемо маски добродіїв з тих, хто здавав на поталу всенародні завоювання, хто за привітанням протягував нам каїнову руку.

У нас є багаторічний неоціненний досвід життя суспільства, чимало авторитетних учених і висококваліфікованих фахівців. Саме з їх участю за ініціативою Верховної Ради розгортається підготовка Національної програми відродження України. Основний її принцип полягає в тому, що український народ має самозабезпечувати всі свої потреби з власних ресурсів і власною працею. У нас все для цього є. Справа лише за умінням організувати людей. І разом ми це зробимо у згоді і злагоді всіх гілок влади. Правди не захуваєш. Семирічна боротьба Президента і Верховної Ради закінчилася семикратною зміною уряду та семикратним пониженням рівня життя. Продовжувати таку безтямність недопустимо. Давайте всі об'єднаємося для відродження Вітчизни.

Дорогі наші батьки!

У лиху годину ви захистили нас. Тепер, в складних умовах сьогодення, ви потребуєте нашого захисту. Глибока шана і піклування про вас — наш святий обов'язок. Верховна Рада України, усвідомлюючи всю відповідальність перед вами, прагне на законодавчому рівні забезпечити покращання матеріального становища ветеранів. В Україні прийняті законодавчі акти — в тому числі й Закон України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», спрямовані на поліпшення умов життя людей старшого покоління. На превеликий жаль, економічний та фінансовий стан держави не дозволяють нам повністю виконати всі його положення. Однак обіцяємо, що посилимо контроль і увагу до ваших проблем.

Хочу повідомити, що законодавча влада з розумінням ставиться до ветеранів, які мають заслуги перед державою, та вважає, що ця категорія громадян заслуговує на посилену підтримку.

У даний час Верховна Рада України вживає заходи щодо прискорення подання Кабінетом міністрів України законопроекту про пенсії за особливі заслуги перед Україною та розгляду його у першочерговому порядку.

Пенсії за особливі заслуги мають встановлюватися Героям Радянського Союзу, Героям Соціалістичної Праці, особам, нагородженим орденом Слави трьох ступенів, орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» трьох ступенів, ветерана Великої Вітчизняної війни, нагородженим у період бойових дій орденами і медалями, учасникам бойових дій на території інших держав, нагородженим у період бойових дій орденами і медалями, громадянам, які внесли особливий вклад у зміцнення держави, захист її національних інтересів у зовнішньополітичній, господарській та соціальній сфері.

Але справа не тільки в пенсіях. Ветерани Великої Вітчизняної потребують щоденного тепла і уваги. І це потрібно не стільки їм, скільки їхнім онукам і правнукам. Треба зміцнювати зв'язок поколінь. Саме на такому фундаменті міцним і затишним буде наш спільний дім — Україна. Саме така атмосфера в суспільстві убереже і народ, і державу від ворогів. Будемо ж гідні нашої історії, нашої землі, нашої Батьківщини!

Із святом вас, дорогі воїни, сердечна подяка і низький, доземний уклін!

Зичу вам міцного здоров'я, успіхів у всіх ваших справах, довгих років життя, осяяних любов'ю та повагою ваших близьких.

І хай небо над вашими головами буде завжди мирним і сонячним!

Дякуємо за те, що врятували матінку-Вітчизну

(Початок на 1-й стор.).

Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко і ветерани війни відвідали Байкове кладовище, вшанували пам'ять і поклали квіти на могили двічі Героїв Радянського Союзу — командира Чернівецько-Волинського партизанського з'єднання Олексія Федорова, командира з'єднання партизанських загонів Сумської області Сидора Ковпака, командира танкової бригади І Українського фронту Захара Слюсаренка, командира винищувального полку, який особисто збив 35 ворожих літаків, Володимира Лавриненкова.

Квіти також було покладено на могили Героїв Соціалістичної Праці Івана Грушецького і Олексія Ватченка, яких обирали головами Президії Верховної Ради України, та на могилу двічі Героя Соціалістичної Праці Володимира Щербицького, бойового офіцера з 1942 року.

У Національному музеї історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років відбулася зустріч воїнів-ветеранів —Героїв Радянського Союзу, повних кавалерів ордена Слави та чотирьох медалей «За відвагу» — з керівниками Верховної Ради України, присвячена 54-й річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників.

Звертаючись до ветеранів, Олександр Ткаченко передовсім подякував сивочолим воїнам за те, що врятували матінку-Вітчизну. На всіх фронтах воїни-українці хоробро билися, і кожного другого було відзначено бойовими нагородами. Не повернулися з боїв 2,5 мільйона наших земляків. Українська земля виростила дві тисячі Героїв Радянського Союзу. Двадцять вісім тисяч братських могил пригорнула вона до своїх грудей.

Голова Верховної Ради наголосив, що українські жінки, вдови здійснили подвиг, якому немає прикладу: вони виростили і поставили на ноги дітей. А діти фронтовиків вивели нашу країну в перші лави світових держав. Тепер справа усього життя онуків фронтовиків — повернути нашій Вітчизні її місце у світі, її славу.

Олександр Ткаченко сказав, що нині, коли Україна переживає нелегкі часи, відкинута далеко назад, усім стало зрозуміло: перемогу допомогли здобути дух колективізму і надія на власні сили. На жаль, економічне та фінансове становище держави не дає змоги піклуватися про ветеранів так, як вони мають на це право. Але Верховна Рада разом з урядом працюють над цим питанням, і незабаром розглядатиметься законопроект про пенсії, в якому буде враховано заслуги воїнів-визволителів.

— Навчімо дітей і онуків завжди схиляти голови перед подвигом визволителів, — сказав Олександр Ткаченко.

У зустрічі взяли участь перший заступник Голови Верховної Ради України Адам Мартинюк, голови комітетів ВР Георгій Крючков, Віталій Луценко, голова Київської держадміністрації Олександр Омельченко, голова Ради організації ветеранів України, генерал армії Іван Герасимов, інші особи.

Анатолій КАРАСЕНКО.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

ДЕМОКРАТИЧНІ СИЛИ. Вже не клуби, але ще не партії

ДЕМОКРАТИЧНИЙ РУХ в Україні зародився наприкінці 80-х років як реакція на радянський тоталітаризм і на початку 90-х років почав оформлятися у політичні партії.

Україна початку 90-х років — то соціалістична (точніше феодальна) республіка, де переважала державна власність і порівняно однорідна соціальна структура суспільства (чиновницька номенклатура, робітники, селяни, інтелігенція). Зазначимо, соціально-економічних передумов зародження демократичного руху у вигляді громадянського суспільства, яке спиралося б на приватну власність, не було. За цих умов демократичні партії не могли бути масовими: їх створювали переважно кращі представники інтелігенції, що пройшли тривалий шлях від розмов на кухнях малогабаритних квартир до мітингів епохи перебудови. У рух увійшла духовна, моральна, політична еліта країни.

На першому етапі (кінець 80-х) у кожному великому місті з'явилися політичні дискусійні клуби. У них вироблялися політичні програми реформування країни, велася велика пропагандистська робота з поширення демократичних ідей, формувалася громадська думка, демократичні ідеї ставали дедалі популярніші в країні.

Але реальна влада в Україні і після 1991 року залишається в руках державного апарату, сформованого за радянських часів. Навіть кращі представники, що підтримували ідеї незалежності країни, усвідомлювали необхідність демократичних реформ, не змогли вийти за рамки способу мислення, форм і методів, сформованих до перебудовних часів.

Постала суперечність між інтелігенцією — носієм демократичних ідей — і чиновницьким апаратом, який намагався осягнути дві взаємно виключні мети: провести ліберальну економічну реформу і при цьому зберегти всі свої привілеї, передусім тотальний контроль над суспільством.

Ідеологи демократичного руху розуміли, що розв'язати суперечність можливо, лише оформивши демократичний рух у політичні партії і через механізм демократичної політичної боротьби прийти до влади. Політичні клуби мали перетворитися на політичні партії.

Формальностей було додержано: зареєстровано низку демократичних партій, створено відповідну загальнонаціональну структуру, партії позаводили статути і програми.

Та чи з'явилися фактично політичні партії в Україні? Адже партія відрізняється від політичного штучного клубу передусім тим, що є знаряддям, механізмом завоювання влади.

Яка партія перебуває при владі в країні? Програму якої партії реалізує своєю діяльністю нинішній уряд? Яка партія несе відповідальність за фінансово-економічну кризу? Відповідь парадоксально проста: жодна політична партія влади в Україні не має. Державна влада — в руках чиновницького апарату, який не відповідальний перед жодною з більш як 50 партій.

Досвід політичної історії Європи свідчить: не досить мати демократичну конституцію, — без влади, відповідальної перед суспільством, сформованої демократично обраною політичною партією, вийти з економічної кризи неможливо.

Найпростіший вихід із ситуації — записати чиновників до якоїсь із демократичних партій. Мовляв, хочеш керувати і одержувати зарплату — ставай демократом! Зробити це неважко за нашого безробіття і привабливості чиновницьких посад. Та чи буде це влада партії? Ні! То буде влада чиновників, які мають при собі для маскування партію! Партія влади — то партія, обрана народом! Тобто та, на яку зробили ставку виборці на парламентських виборах, на виборах до місцевих рад, на виборах Президента.

Нинішнє становище багато в чому зумовлене незрілістю демократичних партій. Вони хоч і перестали бути дискусійними клубами, але так і не перетворилися на політичні партії у повному розумінні слова.

Переконана, демократичний рух в Україні потребує не збільшення кількості партій, а їх розбудови, творення, розвитку.

Який зміст ми вкладаємо у поняття «партійне будівництво»?

Перше. Це адаптація ідеології демократичного руху до особливостей сучасного етапу розвитку України.

Головною такою особливістю є те, що більшою частиною власності розпоряджається держава, приватизацію проведено лише частково. А це означає, що прихід до влади тієї чи іншої партії тягне за собою право розпоряджатися чималою частиною пирога. Інакше кажучи, доля бізнесу залежить від наявності чи відсутності політичної влади. Це відрізняє наших бізнесменів від західних, для яких не так важливо, хто стоїть при владі, головне — стабільність і незмінність правил гри в економіці. А в нас навпаки.

Тому ця особливість в українській економіці знаходить вираз в особливому загостренні політичної боротьби, де вдаються до найбрудніших методів. Тому демократичні партії не повинні копіювати структуру західних партій, яким притаманна нечітка організація і які скоріш є, у нашому розумінні, політичними клубами, аніж партіями.

Друга істотна особливість. В українському суспільстві досі панує соціалістична тоталітарна свідомість, для якої характерні: мрії про сильну руку, пошук ворогів народу, нації, країни; політична наївність і безініціативність.

Демократію все ще сприймають не як правове суспільство, де панує закон, а як безвладдя і вседозволеність. Це відбувається тому, що демократичні ідеї в Україні не знаходять відбиття в реальних відносинах в суспільстві, а в кращому разі — є лише нетривкою тенденцією розвитку суспільства, його мети. На Заході демократія — то спосіб життя, а в нас — завтрашній день.

За таких умов демократичні партії мають зробити основний наголос на повсякденному роз'ясненні своєї ідеології.

Друге. Створення демократичних партій — це формування кадрового потенціалу, здатного взяти владу в свої руки і відповідальність за долю свого народу і держави.

Чи готові сьогодні демократичні партії взяти владу в Україні? Чи є в демократичних партіях кадри, щоб сформувати хоча б одну обласну раду, обласну адміністрацію?

Як на мене, без підготовленого кадрового потенціалу прихід до влади демократичних партій лише скомпрометує демократичні ідеї і самі партії. Демократи розчиняться у чиновницькому середовищі, як це вже сталося у деяких областях.

Третє. Створення партії — це робота з людьми. В українському суспільстві тривають процеси класоутворення, формуються нові соціальні групи. Великі й малі бізнесмени, орієнтовані передусім на виробництво, фермери, кваліфіковані робітники —потенційно підготовлені, щоб сприйняти ідеї демократії. І створювати партію — означає допомогти цим соціальним прошаркам усвідомити їхні політичні цілі й завдання, зробити їх активними прихильниками демократичної сили.

Ми повинні пояснювати людям, що нинішня фінансово-економічна криза — то криза української олігархії. Великий бізнес в Україні робили олігархи через корумпований чиновницький апарат шляхом «прихватизації» та через антинародну податкову систему. Нині олігархи мусять визнати: красти в Україні вже нема чого! Криза і верхів, і низів — то реальність. Олігархи не можуть збагачуватися старими методами, а низи досягли крайньої межі зубожіння. Вихід єдиний: фінансові потоки мають бути перерозподілені з перепродажів і валютних оборудок на виробництво.

Демократичні партії повинні очолити відродження нації.

Четверте. Розбудова демократичних партій — це формування фінансово-економічного механізму функціонування партії, який створить матеріальний базис існування партії.

Ні для кого не таємниця, що нині йде активний процес скуповування політичних партій фінансовими олігархами. Партія, котра погоджується на це, фактично самоліквідується: гроші і принципи — речі погано сумісні. Економічна база демократичної партії — той середній клас, який почав формуватися в Україні. Якщо партія допоможе йому усвідомити його політичний інтерес, то цей клас підтримає партію. Оце і є гарантія того, що партії не буде скуплено олігархами. Оце і є єдиний шлях до відродження нації, побудови демократичного суспільства.

І п'яте. Як підсумок чотирьох названих вище напрямів розвитку партії демократичними силами потрібна організаційна реформа, здатна створити механізм побудови партії.

Організаційна реформа відповідно до конкретних історичних умов країни й завдань, які стоять перед кожною з партій зокрема, має визначити: організаційну структуру партії, рівень внутрішньопартійної демократії, характер вимог до членів партії, особливості взаємовідносин керівництва партії з регіонами тощо.

Чи можуть об'єднатися демократи?

Багато вже сказано про амбіційність лідерів демократичних партій, про те, що де двоє українців, там три гетьмани і т. п. Але я не помітила особливої амбіційності демократичних лідерів: інакше вони давно були б при владі.

Політичну партію від дискусійного клубу відрізняє передусім наявність електорату — виборців, готових віддати свої голоси за партію. Лідери дискусійних клубів ніколи не об'єднаються, бо завжди зберігатимуть відмінності у своїх поглядах, пов'язані з їх індивідуальністю. Політичні партії об'єднуються, якщо їх підпирає єдиний електорат. Доки лідери партій виражають політичні, бізнесові та інші інтереси лише членів партії, єдиного демократичного руху в Україні не буде.

Чи знає сьогодні кожна демократична партія свій електорат? Загалом кажучи, так, а конкретно — ні! А чи знає електорат свою партію, котра відбиває його інтереси?

Як сказано вище, новонароджені соціальні прошарки, котрі потенційно потребують демократичного управління суспільством, ще тільки починають усвідомлювати свій політичний інтерес.

Доки електорат демократичного руху не усвідомить свій політичний інтерес як єдиний — перспективи блоку демократичних партій не визначені.

Залишається сподіватися на демократичних гетьманів. Та наскільки вони здатні над своїми особистими, груповими, класовими інтересами поставити загальнодержавний інтерес, інтерес українського народу, незалежної держави?

Ганна АНТОНЬЄВА,
народний депутат України.

Сто днів, що потрясли...

На прес-конференції, яку провів Генеральний прокурор України Михайло Потебенько, з'ясувалося, що саме 27 жовтня виповнюється сто днів його роботи на зазначеній посаді. Тож, як і обіцяв свого часу, готовий прозвітувати перед пресою.

Із короткої промови про доробок ювілейного періоду виходило: хоча революційних перетворень в очолюваному ним відомстві і не сталося, однак певні реформування відбулися і багатьох добряче-таки потрясли. Зокрема, є позитивні зрушення у профілактиці злочинності, а звідси і певне зменшення кількості злочинів.

Це стосується також правопорушень у сфері економіки та фінансів. Як результат, державі відшкодовано понад 1,2 мільярда гривень та 24,2 мільйона доларів.

Щодо ефективності реформування відомства підрахунків не робили. Хоча скорочення штатів Генеральної прокуратури та її обласних структур — захід рішучий. А транспортні прокуратури взагалі перетрусили, ліквідувавши їх на рівні обласному, і за рахунок звільнених нагорі посилили ланки внизу (районні).

Маємо також новації: при Хмельницькій АЕС створено власну прокуратуру з виразним профільним ухилом —зміцнення дії законності з екологічної безпеки.

У ряді областей керівний склад вже оновлено, в інших цей небезболісний процес назріває. М. Потебенько зазначив, що цим справа не обмежиться. Отже, варто чекати нових «кадротрусів». Згори видніше...

Далі Михайло Олексійович повідомив, що Генеральна прокуратура продовжує розслідування кримінальних справ, що набули резонансного характеру. Основоположний принцип — закон однаково обов'язковий для всіх, стосується і народних депутатів, наголосив Генеральний прокурор. І назвав імена двох з них: Миколи Агафонова та Павла Лазаренка. Він зазначив, що слідство у своєму розпорядженні має достатньо грунтовних доказів серйозних порушень названими особами чинного законодавства, що повинно тягти за собою карну відповідальність. І висловив жаль з приводу того, що деякі засоби масової інформації останніми днями надали свої шпальти згаданим депутатам для виступів зі спробами виправдатися. Тим часом тут потрібна позиція незаангажованості.

Генеральний прокурор виділив питання відносин з Верховною Радою, зокрема з Комітетом з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи ВР. Передусім — з приводу відмови на давання згоди для притягнення до кримінальної відповідальності М. Агафонова та П. Лазаренка. Він зазначив, що законних підстав для цього у Верховної Ради не було, а спрацював механізм захисту корпоративних інтересів. Характерна також принципова позиція М. Потебенька: якщо депутати хочуть довести, що вони справді народні й не збираються «виходити з народу», то повинні ініціювати скасування своєї депутатської недоторканності. Тим більше, що за відміну депутатського імунітету для колег низових рад вони свого часу проголосували вельми дружно. То треба бути послідовними...

М. Потебенько зачитав свою заяву з приводу публікацій у деяких газетах інтерв'ю з М. Агафоновим та П. Лазаренком, відповів на запитання журналістів.

Іван ДМИТРЕНКО.

Хроніка. Факти. Події

● *Анкара*

Уперед, на Джейхан!

Основним шляхом перекачування каспійської нафти, на думку США, повинен стати нафтопровід Баку—Джейхан. Днями Вашингтон передав Туреччині 823 тисячі доларів на реалізацію цього проекту, який коштує два мільярди.

● *Делі*

Ліпше бути бідним, але озброєним

Індія не піде на компроміси ні на переговорах із Пакистаном, ні під час консультацій щодо приєднання країни до режиму нерозповсюдження ядерних технологій, заявив прем'єр-міністр Індії. Делі поки що не лякають і економічні санкції США: індійці сподіваються подружитися з конкурентами американців —європейцями та японцями.

● *Вашингтон*

Швидше, ніж думка

Американська компанія IBM розробила на замовлення уряду США новий суперкомп'ютер, який може здійснювати до 3,9 трильйона операцій на секунду. Це найбільша у світі швидкодіюча ЕОМ.

● *Ісламабад*

За кадром «кадрового питання»

Пакистанський суд пред'явив екс-прем'єр-міністрові Беназір Бхутто нове звинувачення — буцімто вона отримала величезні хабарі, зарахувавши до штату місцевої авіакомпанії 1,3 тисячі осіб в обхід конкурсного відбору.

● *Єреван*

Пишіть контракти...

16—17 листопада в Києві відбудеться перше засідання міжурядової україно-вірменської комісії з економічного співробітництва. Про це йшлося на зустрічі посла України у Вірменії Олександра Божка і міністра промисловості та торгівлі Вірменії Гарніка Нанагуляна.

● *Сантьяго*

Піночет комуністам не товариш

Чилійські комуністи закликали провести плебісцит, щоб змінити конституцію, прийняту за часів диктатури Піночета. Вони також виступають за суд над генералом і анулювання оголошеної ним амністії для військових злочинців.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України» (з Бонна)

«Чарівник» Шрьодер обійдеться без Всевишнього

ОТЖЕ, Німеччина отримала нового, сьомого за ліком, федерального канцлера. Ним став 54-річний член Соціал-демократичної партії Німеччини (СДПН) Герхард Шрьодер. Федеральний канцлер — єдиний член уряду, якого обирає парламент, і лише йому він підзвітний. Безперечно, лідер СДПН відчув справжній тріумф: у бундестазі за нього проголосував 351 депутат — на шість більше, ніж це мала забезпечити коаліція СДПН з «Союз-90»/«зелені».

Відомо, що вже до тутешнього Різдва уряд розгляне реформи у галузях соціальної політики (зокрема щодо підвищення пенсій) і податкової системи. А ще екології — його плани майже однозначно свідчать про перегляд ставлення до застосування атомної енергетики. Проте найпекучіший головний і зубний біль Німеччини —безробіття, і Шрьодер називає його подолання одним з найпріоритетніших завдань уряду.

Відразу після обрання канцлером Шрьодер зібрав представників відповідних відомств на 30-хвилинне засідання, де обговорювали ситуацію в Косові. Розв'язали, врешті-решт, питання, хто успадкує пост Ріти Зюсмунд (ХДС): головою бундестагу став соціал-демократ Вольфганг Тірзе. Цікаво, що вперше такий високий пост зайняв виходець зі Східної Німеччини. І це зовсім не гра в популізм: Тірзе —людина надзвичайно цілеспрямована і обстоюватиме «своїх» до кінця. Преса однозначно назвала його взірцем мужності й твердості.

Експерти та аналітики, оцінюючи зібрану Герхардом Шрьодером команду (за німецькою конституцією лише федеральний канцлер має право формувати кабінет), дійшли висновку: пані та пани, які прийшли в уряд, не новачки в політиці, демократично зріло і свідомо беруть відповідальність на себе. Саме вони мають запроваджувати «Силу нового», в центрі якого бачить себе Герхард Шрьодер. І хоч німецька преса, котра не втрачає можливості критикувати будь-кого і будь-коли, узяла своєрідний тайм-аут — як правило, результати діяльності нового уряду починають «прорізуватися» за сто днів правління, однак можна ж і поміркувати. Скажімо, про те, що Шрьодер досі обмежувався лише окресленням проблем і тим, що «треба розв'язувати». Хто заперечує — треба! Та поки ще ніхто не назвав конкретні заходи, які вживатимуть.

Проте чи не найбільший інтерес викликають стосунки Шрьодера і його товариша по партії Оскара Лафонтена. Не так давно Лафонтен, який сподівався (а одного разу навіть спробував) стати канцлером, з важким серцем поступився Шрьодеру правом на боротьбу за найвищий титул. Але тепер він вирішив узяти реванш (очолює СДПН після перемоги Шрьодера) і не має наміру поступатися ані канцлерові, ані іншим лідерам СДПН на важливих ділянках державної політики. Погодившись очолити Міністерство фінансів у новому — «червоно-зеленому» — уряді, він висунув низку важливих умов. По-перше, майбутнє міністерство відбере значну частину компетенцій у Міністерства економіки. По-друге, до Міністерства фінансів перейде і частина компетенцій колишнього МЗС. Все, що стосується політики Європейського союзу, запровадження спільної європейської валюти, розширення ЄС і європейської інтеграції, Лафонтен налаштований контролювати і координувати особисто. У Бонні тепер кажуть про «суперміністерство», господарем якого буде Лафонтен. Таким чином, не майбутні міністри закордонних справ і економіки матимуть вирішальне слово на засіданнях багатьох європейських форумів і навіть на радах «великої сімки», а глава СДПН і міністр фінансів Лафонтен. У ділових колах побоюються, що роль Міністерства економіки зведеться до комп'ютерно-адміністративного придатку апарату управління Міністерства промисловості. Герхард Шрьодер, судячи з усього, не збирається заважати своєму другові-супернику розширювати власний плацдарм. Як усе вийде на практиці — покаже майбутнє. Але у крайньому разі міністра фінансів із такими повноваженнями, якими хоче наділити себе Лафонтен, в історії ФРН ще не було. Щодо України, то нам, імовірніше, доведеться мати більше справ з Лафонтеном, аніж зі Шрьодером.

Герхард Шрьодер після поздоровлень сказав, що день, в який справдилася його велика мрія, нічим особливим для нього не означився, бо початок «нової ери в історії Німеччини покаже середа, коли розпочне роботу уряд». Однак він таки зізнався, що почувається «чарівником з легенди». Цікаво, що, присягаючи на вірність німецькому народові, новий бундесканцлер чомусь опустив обов'язкові в таких випадках слова «Хай Бог помагає».

На знімку (зліва направо): Оскар Лафонтен, Герхард Шрьодер та віце-канцлер Йозеф Фішер.

Нафтові ріки течуть на захід

УКРАЇНО-КАЗАХСТАНСЬКА міжурядова комісія з економічного співробітництва планує провести своє друге засідання 3—4 листопада.

На недавній прес-конференції у Посольстві Казахстану в Україні йшлося про те, що нинішній рівень двосторонньої торгівлі не задовольняє ані Київ, ані Астану.

Товарообіг торік збільшився на третину і становив 396,8 мільйона доларів. А за вісім місяців 1998-го сягнув 268 мільйонів. Звісно, це занадто мало, якщо брати до уваги україно-казахстанські зв'язки за радянських часів.

Нині Астані не до вподоби те, що більш як 90 відсотків експорту в Україну припадає на нафту і нафтопродукти. А Київ незадоволений, що продає до Казахстану товарів на суму втричі меншу, ніж імпортує.

Щоправда, поки не відомо, як вплине російська криза на двосторонню торгівлю. Україна нині переживає не ліпші часи. Курс гривні значно впав, обсяги імпорту зменшилися, іноземні партнери покидають наш ринок. Казахстан менше постраждав від російської кризи: донедавна курс долара був 78 тенге, а нині — 80. Але наскільки непорушною ця стабільність буде в майбутньому?..

Щодо економічних інтересів України в Центральноазіатському регіоні. Наша країна дуже зацікавлена у збільшенні імпорту нафти і кольорових металів із Казахстану. В обмін на це Київ пропонує нафтогазове обладнання і труби великого діаметра. Казахстан охоче може закуповувати продукцію металургійного, машинобудівного та агропромислового комплексів, активніше використовувати українські морські порти для транспортування своїх вантажів на світові ринки.

Засідання комісії з економічного співробітництва відбуватиметься невдовзі після того, як Верховна Рада ратифікувала договір про вільну торгівлю між Україною та Казахстаном. Є сподівання, що, коли скасують більшість обмежень в економічному співробітництві, це сприятиме зростанню товарообігу.

До речі, активізувати співпрацю допоможе і візит Президента Казахстану в Україну, який плановано на перше півріччя наступного року.

Надія БЕДРИЧУК.

На знімку: Астана — столиця Казахстану.

Фото Юрія ЛУШИНА.

Серби пішли. Що далі?

СЛОБОДАН МІЛОШЕВИЧ відступив. Тепер світові телекомпанії показують бойовиків Визвольної армії Косова, які розгулюють там, де ще півдоби тому стояли югославські сили безпеки. НАТО задоволена, ОБСЄ готується відправити до Косова двотисячний загін спостерігачів. Чергова загроза збройного конфлікту між Заходом та СРЮ минула.

Але війська НАТО залишаються поблизу югославських кордонів. Як свідчать зроблені протягом минулої доби заяви її лідерів, політичне рішення про бомбардування сербських частин не скасовано, а лише заморожено. І, в разі «поганої поведінки» Белграда, Рада НАТО залишає за собою право застосування сили. Словом, віднині Мілошевича триматимуть на короткому поводі.

Щодо самого косовського конфлікту, то залишається «дрібниця» — його політичне врегулювання. Поки ніхто у Брюсселі чи Вашингтоні свого бачення, а тим паче готових рецептів не давав. Очевидно, найпершою справою стане організація прямих переговорів між сербами та албанцями. Хоча навряд чи цим досягнуть успіху, якщо сторони стоятимуть на нинішніх позиціях, зокрема якщо албанці наполягатимуть таки на незалежності. І Захід мусить тепер так само рішуче говорити і з опонентами сербів: переговори мають розпочатися без будь-яких попередніх умов. Втрутившись у косовський конфлікт, західна спільнота взяла на себе значну частину відповідальності за успішне його розв'язання.

Загалом, уроки останніх косовських подій доводять: в особі НАТО в Європі реально є сила, здатна впливати на протидіючі сторони міжнаціональних конфліктів. Щоправда, констатація цього факту породжує безліч запитань. Насамперед, про об'єктивність НАТО у подібних справах і критерії, за якими вона поділятиме конфлікти на варті й не варті втручання. Як свідчать висловлювання західних лідерів, альянс усерйоз приміряє шинель постійного європейського миротворця (наймовірніше, під дахом ОБСЄ). Інша проблема — продуктивність її миротворчості. Адже, незважаючи на початкові величезну ейфорію та захват від укладення Дейтонських угод (які стали можливими значною мірою завдяки натовським бомбардуванням боснійських сербів), нині визнають усі: держава під назвою Боснія і Герцеговина, що об'єднала б сербів, хорватів та мусульман, не відбулася. Замість того в межах визначених Дейтоном кордонів — три недовірливі одна до одної республіки. Вони ж бо не виявляють ані найменшого бажання до взаємодії.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Чоловік і жінка

Професоре, і все-таки, що таке любов?

«О ЛЮБВИ не говори, о ней все сказано». І все ж, я не втрималася, щоб не побесідувати на цю вічну тему з доктором філософських наук, професором, головним науковим співробітником Інституту філософії НАН України, дійсним членом Нью-Йоркської академії наук Сергієм **КРИМСЬКИМ.**

— Сергію Борисовичу, чому жінка в будь-якій історії кохання — майже завжди трагічний персонаж?

— Бо чоловік і жінка абсолютно по-різному сприймають кохання. Про це дуже вдало Бердяєв написав. Він пише, що жінка часто буває геніальна у коханні, її ставлення до нього універсальне. Вона всі упования свої пов'язує з коханням. Мужчина ж у любові швидше талановитий, ніж геніальний. Він не залежить від цього почуття. Тому стихія жіночого кохання є щось страшне для мужчини, щось грізне і поглинаюче, як океан.

Претензії жіночого кохання такі безмірні, що ніколи не можуть бути виконані чоловіком. На цьому грунті і виростає неминуча трагедія любові.

— Невже все так безнадійно і кожне кохання приречене?

— Головна помилка закоханих у тому, що вони нав'язують себе у любові. У той час як любов — це злиття двох рівних особистостей. Ось Мітя Карамазов про Грушеньку говорить: «Колись мене тільки вигини інфернальні томили, а тепер я всю її душу в свою прийняв. Тепер я сам людиною став».

Та ще точніше в «Анні Кареніній» пише Толстой про почуття Левіна. «Він зрозумів, що вона не тільки близька йому, але що він тепер не знає, де закінчується вона і починається він. Він зрозумів це з того болісного почуття роздвоєння, якого він зазнав цієї хвилини. Він образився в першу хвилину. Та тієї ж секунди він відчув, що він не може бути ображений нею, тому що вона була — він сам».

— Але, погодьтеся, що кохання за те століття, відколи писалися ці рядки, зазнало змін. В одному з оповідань сучасного автора героїня глузує: «Любов? Сьогодні таке не носять».

— Чому люди заперечують кохання?.. Років п'ять тому в Києві на екранах з'явився англійський фільм «Тристан і Ізольда». Молоді актори, лицарі, коні, середні віки, шалене кохання. Ви знаєте, що було? Зал обурювався. Люди гучно грюкали стільцями і йшли. До кінця сеансу залишився я один. Хоча, здавалося б, це не «Оркестр» Феллініі, який вимагає вищого інтелектуального рівня для розуміння.

Тут ось що. Припустити, що таке може бути, це значить, визнати, що твоє особисте життя не склалося. А вони не хочуть цього визнавати. Тому, якщо у вас флірт, банальна інтрижка, службовий роман, вам охоче допомагатимуть подруги, знайомі. Але не дай Бог, якщо у вас буде справжнє кохання, проти вас повстануть усі!

Але тут є друга сторона медалі. Спрага кохання може зіграти з людиною злий жарт. У Симони де Бовуар є таке прекрасне оповідання, суто жіноче, однак воно схоплює цю ситуацію.

Описується життя молодої достатньо багатої французької сім'ї в Парижі. Дружина, безумовно, кохає свого чоловіка або їй здається, що кохає. Чоловік кохає її. Вони мають прекрасний особняк, дитину, все, що потрібно. І в них існує така традиція — раз на рік, у день свого весілля, вони йдуть до ресторану і замовляють розкішну вечерю.

І ось якось у ресторані дружина не може відірвати погляду від сусіднього столика, де сидить молода пара. І вона розуміє, що там кохання, а те, що вона сприймала у власному шлюбі як любов, це не те. І от з цієї миті вона починає ламати своє життя. Заводить коханця, котрий їй не потрібен у принципі. У чоловіка теж з'являється інша. Вони розлучаються.

А вона — ділова жінка, архітектор. І ось якось вона повертається з відрядження і її сусідкою виявляється дівчина, яка змінила її життя. Вона розповідає їй про це. Дівчина запитує: «А коли це було?» Потім гортає блокнотик, знаходить ту дату, і каже: «Та ні, це випадкова людина була. Фірма мені доручила пригостити вечерею вигідного замовника...»

— Боже, як жорстоко!.. Сергію Борисовичу, на вашу думку, чого найбільше бояться жінки? Такого краху ілюзій, зради, самотності?

— Найбільше жінки, та не лише вони, бояться старості. Адже старість — не тільки час, коли людина починає існувати вже за лаштунками зіграної п'єси. Саме тоді, шукаючи сенсу життя, вона може усвідомити, що, можливо, драбина була приставлена не до тієї стінки. І це відкриття може призвести до найтрагічніших наслідків...

Старість, крім усього іншого, — і хвороби, і поганий настрій, тому що у вас безперервно щось болить. У Олеші є оповідання «Ліомпа». В одному будинку живуть хлопчик і старик. Так от, у хлопчика щодня прибувають нові речі: сьогодні він майструє планер, завтра йому приносять якусь іграшку, післязавтра ще щось.

А старий помирає. В його житті стає дедалі менше і менше тих речей. Він не може рухатись. І спочатку з його життя пішла вулиця, потім коридор, потім стіл, стілець... І нарешті можливості настільки вичерпалися, що коли йому на груди стрибнув потворний пацюк («Ліомпа!»), старому було вже несила прогнати тварину...

Тобто старість, це коли щодня якісь речі стають для тебе недоступними. А жінкам це усвідомлювати нестерпно. Адже жінка і в 50, і в 70 років має таку ж психологію, як і 30-літня. Голсуорсі сказав, що жінка — це єдина істота, котра проходить пекло ще у цьому житті — тортури старістю. Тому в старості за своє «я» доводиться боротися ще більше, ніж у молодості. Треба долати свій поганий настрій, погані думки, свою надзвичайну образливість, властиву всім старикам. Тобто звільняти свій внутрішній світ від усього темного і похмурого. І — не боятися смерті. Бо смерть — не фізичний акт умирання. Гете висловлювався: людина помирає не від кулі, не від мікроба, а тоді, коли перестає випромінювати благодать...

— Професоре, і все-таки, що таке любов?

— Знаєте, якось одному відомому оратору поставили майже таке запитання наприкінці лекції, яка тривала чотири години. На що він відповів: «Хто мене запитав про це? Якщо молода людина, почекайте, ще дізнаєтесь. Якщо людина середніх літ, згадайте, що у вас було. Якщо людина стара, мені вас — шкода...» Я думаю, жодне визначення не дасть вичерпної відповіді.

— І все ж...

— Любов — особливий вид творіння диявола. Любити — хоч би там кого — це значить уперто наполягати на його існуванні, відкидаючи таке влаштування світу, за якого цього об'єкта могло б не бути...

Лариса КРУПІНА.

Київ.

Виживання без коментарів

***У**ЯВІТЬ СОБІ: ви заблукали в лісі, поблизу — жодної душі. І ви кидаєтеся то в один бік, то в інший. Щось подібне нагадує сьогоднішнє наше життя. Держава не спроможна забезпечити соціальні гарантії усім громадянам. Отож кожен виживає як може.*

Тут — безробітний, там — чужинець

Злидні та безробіття штовхають наших співвітчизників на пошуки заробітку в інших країнах. Мешканець Костополя Андрій Л., побувавши з дружиною рік у так званих «вимушених» відпустках без збереження заробітної плати і влізши по вуха в борги (треба ж було чимось годувати трьох дітей), зрадів пропозиції приятеля поїхати на заробітки до Росії.

Їхала костопільська бригада не навмання: мали попередню домовленість із заможним чоловіком про будівництво дачі у Підмосков'ї. Російський «роботодавець» виявився людиною щедрою і належним чином оцінив чотиримісячну працю будівельників з України.

Збиралися додому. Господар попросив Андрія залишитися ще хоча б на тиждень, аби за додаткову платню скласти меблі та виконати інші столярні роботи. Той погодився.

... Наче на крилах, спішив Андрій додому — заробив же!

Коли придбав квиток, знайшов на вокзалі затишний куточок, задумався... Не відразу дійшло, чого хочуть від нього двоє здорованів, аж доки в живіт не вп'ялося дуло пістолета. А вони «пасли» його ще від дачі. Забрали все до копійки.

— Чому ж не звернулися в міліцію? — запитую.

— Хто знайде бандитів у тому людському морі? — з відчаєм відповів Андрій. — Та й хто мене слухатиме? Я ж нелегал (без прописки, не задекларував доходів і т. ін.) — одне слово, чужинець...

Вік бере своє.
Мал. Леоніда ТЕЛЯТНИКОВА.

«Нічний метелик» на узбіччі

Фари автомобілів, що мчали трасою Київ—Ковель, або, як її ще називають, «варшавкою», раз по раз висвічували стрункий силует жінки, котра йшла узбіччям. Нікому не було діла до того, чому вона обрала для прогулянки такий пізній час. Та й до населених пунктів далеченько. Нарешті одне авто загальмувало.

— У Рівне довезете? — запитала жінка.

Тишу салону невдовзі порушив плач. Жінка-водій повернулася до пасажирки і була вражена побаченим: обличчя Катерини (так вона згодом представилась) було у синцях, око підпухло, губи розбиті, одяг місцями розірвано.

— Що трапилось? — поцікавилася господарка авто.

— Згвалтували...

— Тоді вам потрібно і до лікаря, і в міліцію. Я відвезу.

— Ні, не треба.

А згодом Катерина зізналася, що «варшавка» — місце її роботи.

Має вищу освіту, вчителька. Впродовж кількох років не могла працевлаштуватися. З трирічною донькою жили на мамину пенсію. Одна знайома, побачивши такі злигодні, запропонувала зайнятися секс-бізнесом.

Не хочеться вдаватися до моральних оцінок такого вибору Катерини, адже не з добра пішла жінка на трасу.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Ви нам писали

Дали гроші для онука

Після втручання редакції начальником Львівської залізниці прийнято рішення надати матеріальну допомогу І. Федчуку, колишньому працівникові КМС-123 міста Ковель, для лікування його онука.

В. КАКОВКІН,
начальник управління Міністерства транспорту України.

Точка зору

Заради справедливості, а не образи

Згідно із законом до учасників війни належать особи, які на той час працювали. Для підтвердження досить показань двох свідків. Цим скористалося багато громадян, що жили на Уралі, в Казахстані і в очі не бачили живого німця. В 1996 році до закону внесено зміни, за якими статус учасника можна встановити лише за наявності документів. Про які документи, що підтверджують працю в роки війни може йти мова, коли вони навіть у мирний час зберігаються лише три роки? Отож, хто встиг до 1996 року подати папери у формі свідчень, той — учасник війни, а хто не встиг, той — не учасник.

Було б справедливим, якби Верховна Рада скасувала всі пільги учасникам війни і визнала такими громадян, котрі під час війни перебували на окупованій території. А замість пільг постановила видати їм медалі.

Леонід СУК,
пенсіонер.

Київ.

У номер

● *Хмельницький*

У XXI століття машбудівці рушать комбайнерами

Хмельницький завод ковальсько-пресового устаткування «Пригма-прес»», який довгий час очолює Сергій Василишин, відсвяткував своє сторіччя. Ювілей підприємство зустріло у злиднях, як і більшість промисловиків країни. Та під час урочистостей голова правління зробив обнадійливу заяву: «Пригма-прес» виграла тендер на випуск бурякозбиральних комбайнів німецької фірми «Штолл», які збиратимуть за світловий день 20—30 гектарів буряків. Вже підписано відповідні угоди. На відміну від інших СП, велику частку вузлів та механізмів машинобудівники виготовлятимуть самі, що удешевлюватиме комбайни.

● *Сімферополь*

«Озолотили» вино

Усі шість марок вин, виготовлених фахівцями радгоспу-заводу «Золота долина», удостоєно золотих медалей на Одеському міжнародному ярмарку виноградарів і виноробів. Після такої високої оцінки кримчани сподіваються, що «озолочене» вино озолотить їх підприємство, яке вже вийшло на шлях фінансової стабільності.

● *Донецьк*

І в бізнес рушив хлопець молодий

У рамках позики на реструктуризацію вугільної промисловості України Світовий банк відкрив дві кредитні лінії обсягом 50 млн. і 90 млн. доларів. Першою лінією зможе скористатися місцева влада в регіонах, де закривають шахти. Друга —призначена для бажаючих зайнятися приватним бізнесом у вугільних регіонах. В останньому випадку ставка по кредитах сягатиме (у валюті) 14—21 відсотка річних, а основна ставка Світового банку для України становитиме 7 відсотків, решта —плата за кредитний ризик. Її в цьому випадку повинні взяти на себе вітчизняні комерційні банки, через які надаватимуться кошти.

Де розум — там молочні ріки...

***Минулого** року Чернігів фактично перейшов на споживання білоруських молочних продуктів, яких бракує у самому Мінську. Сметана, кефір, сир із радіаційно забруднених зон Гомельщини, «закриті» для власної столиці, завдяки «човниковому» бізнесу заповнили на чернігівських ринках нішу попиту, втрачену місцевими виробниками. Та, схоже, нині ситуація змінюється.*

Магазини й кіоски обласного центру заповнені молочними продуктами високоякісного асортименту, що має придеснянське походження. Деякі селяни, найактивніші учасники сільгоспзаготівель, мають від продажу молока по 200—400 гривень за місяць. Увесь «молочний» регіон фактично і проголосував за колишнього голову спостережної ради ВАТ «Чернігівський міськмолокозавод», відомого київського бізнесмена Петра Івановича Устенка, обравши його депутатом Верховної Ради, передусім за конкретне діло. По суті, завдяки підприємливості керівника чернігівського молокозавод, що потрапив у фінансову безвихідь і практично втратив сировинний ринок, цього року місяць за місяцем відновлює свої позиції. Його завантаженість, робота — жива копійка тисячам і тисячам селян. Це солідна підтримка освітянам, пенсіонерам. Досить сказати, що лише за три літні місяці тільки до бюджету підприємство перерахувало майже 700 тисяч гривень.

— Основні інвестиції ми вклали в наших партнерів-сільгоспвиробників, — каже голова правління ВАТ «Чернігівський міськмолокозавод» Владислав Нагорний. — Завезли на посівну у 68 КСП добрива, проплатили значні суми за споживання електроенергії. Відкрили 70 заготпунктів. І молоко пішло. Бо, хочу підкреслити, щомісяця регулярно розплачуємося з нашими постачальниками.

Зрозуміло, що останнє практично є чи не головним моментом у довірі до переробників. Аби вона не похитнулась, як це сталося у більшості райцентрів, у Чернігові подбали про оновлення обладнання, дизайн упаковок, розширення асортименту продукції, належну дисципліну у трудовому колективі і про відкриття служби контролю за якістю виробленого.

Нині на підприємстві встановлено фасувальний автомат «Пюрпак», устаткування для пакування молочної продукції у поліетиленові пакети та морозива — у герметичні яскраві обгортки.

Буквально щомісяця зростають темпи виробництва нових видів продукції. Їх, зокрема, вже 42!

Молокозавод випускає 12 видів морозива. Щодня за ним — черги представників фірм, комерційних, посередницьких структур. Адже його відпускна ціна —26 копійок. Майже три мільйони порцій реалізувало переробне підприємство за літній сезон. Остання новинка — сир «Адигейський» вартістю 3 гривні 42 копійки за кілограм — теж має попит у населення. Збільшення обсягів виробництва дало можливість значно знизити ціни на продукцію. Так, півлітровий пакет кефіру коштує 25 копійок (без жиру — 20!), молока —40 копійок (у пляшках — 33!). Відкрите акціонерне товариство має дев'ять торгових точок у місті, де ціни, відповідно, на 5—10 відсотків нижчі, ніж в інших магазинах. Як показали перші місяці напруженої роботи, у Чернігові підприємству стає тісно. Нині, крім вітчизняних ринків збуту (Харків, Одеса, Кременчук та інші міста), ВАТ «Чернігівський міськмолокозавод» активно освоює зарубіжні. Високої якості казеїн експортують у ФРН, Голландію, Францію.

Відвідавши підприємство, я переконався, що у ВАТ серйозні плани щодо модернізації виробництва, розширення кола реалізаторів виробленого. Незабаром будуть встановлені додаткове й холодильне обладнання, новітнє устаткування для виробництва морозива, продукцію розфасовуватимуть у полістирольні стаканчики.

Тож, слід сподіватися, що молочна ріка Чернігівщини завдяки новій стратегії ВАТ «Чернігівський міськмолокозавод» не обміліє і стане потужною інвестиційною силою для сільгоспвиробників, істотно пожвавить економічне життя регіону.

Сергій ПАВЛЕНК[О].

Чернігівська область.

Фотофакт

Оптимізм у мішку

Шкода, що люди — не верблюди. Їм було б набагато легше кочувати життєвими барханами. А так — кульгаві кроки у невідомість. І буркотіння під ніс: що день наступний нам готує?..

У нашому натовпі бедуїнів кризової пустелі — й мешканці села Великий Карашин Макарівського району Київської області. Хоча, можливо, зима не здаватиметься їм Бермудським трикутником. Буде в міру солодка (накупили цукру). Дещо «італійська» (макарони — мішками). І по-українськи варенична (запасли також борошно). З'явилася надія: у холодний сезон селяни увійдуть озброєні оптимізмом.

Ольга КРАСОВСЬКА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Порада урядові: мийте голову... акцизом

Резонанс

***Горезвісна** постанова Кабміну від 3 серпня цього року про збільшення ставок акцизних зборів на горілчані вибори вдарила бумерангом і по такій ніжній галузі, як парфумерно-косметична.*

Вперше за довгу історію свого існування зупинилася невелика, але завжди стабільно працююча, Золотоніська парфумерно-косметична фабрика.

Це невелике акціонерне товариство, в якому трудяться близько 200 чоловік, випускає продукцію для масового споживача. Тобто, для тих, кому не по кишені розрекламовані по телебаченню «диво-шампуні, від яких волосся сяє здоров'ям». А пересічний споживач з худим гаманцем купує добре знайомі і дешеві шампуні «Ізхною», «Берізка», «Лада», а після гоління користується одеколонами «Гвоздика», «Ромашка» чи лосьйоном «Ранок». Великі партії золотоніської продукції закуповували для будинків престарілих, дитячих інтернатів, дошкільних закладів.

Користувалися добрим попитом українські «Фіалка» і «Конвалія» й у близькому зарубіжжі. Охоче їх брали на продаж торговельні мережі Білорусі та Росії.

Духмяні товари відпускалися за прийнятною для масового покупця ціною. Шампунь «Лада», наприклад, коштував 65 копійок. Усього на фабриці випускають понад 30 найменувань одеколонів, десять — лосьйонів, п'ять — шампунів і три види духів. Недорога, але популярна продукція золотоніських парфумерів давала фабриці стабільні прибутки, працюючим — зарплату, а бюджету — понад 3 мільйони гривень податків.

— Ми жодного разу не затримували платежі до бюджету, Пенсійного та Чорнобильського фондів, — розповідав, показуючи затихле підприємство, голова правління ВАТ «Золотоніська парфумерно-косметична фабрика» Володимир Близнюк. — Тепер, після недолугої постанови Кабміну, наші люди не мають роботи, бюджет — грошей... Чи хто-небудь думав у Кабміні, коли готували цю постанову, чи її ухвалили навмання?!

Одержавши сировину за підвищеними цінами, золотоніські парфумери змушені піднімати її на свою продукцію. Тепер найдешевший «народний» шампунь коштуватиме десь дві гривні, лосьйон — більше трьох, ще дорожчими будуть одеколони. Отже, товари першої необхідності, особистої гігієни стануть недоступними для найбідніших верств населення. Досі пенсіонерам, інвалідам, багатодітним родинам не вистачало жалюгідної пенсії і доплат на повноцінне харчування. Тепер вони вже не в змозі купити й найдешевші засоби для миття голови. Чи варто тоді дивуватися, що нині знову, як колись у часи воєнного лихоліття і голоду, в дитячих будинках, у школах, у професійно-технічних училищах спалахують вогнища педикульозу, сверблячок та інших інфекційних захворювань?! Пам'ятали б про це члени уряду, освіжаючи себе щоранку французькими чи ще якимись «респектабельними» парфумами...

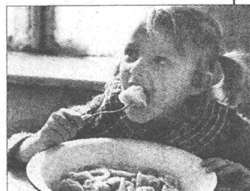
Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Хот-догом — по вареникаx

За кілька місяців Суми стануть четвертим містом України (після Києва, Харкова і Дніпропетровська), де відкриється безалкогольний ресторан швидкого харчування всесвітньо відомої фірми «Макдональдс».

Новий заклад забезпечить сумчанам додатково близько 150 робочих місць, а також щорічно вноситиме до міського бюджету близько двохсот тисяч гривень. Компанія інвестує у своє дитище 2 мільйони доларів. Загалом програма розвитку «Макдональдса» в Сумах розрахована на 5 років і поряд з рестораном передбачає спорудження дендропарку (де плановано посадити 150 видів екзотичних рослин), а також дитячих атракціонів та впорядкування центру міста в зоні розташування закладу.

Жаль тільки, що після цього сумчани взагалі забудуть смак українських вареників із сиром.

Владислав ЖМУРКОВ.

Суми.

Хто є хто серед юристів

ЩОЙНО вийшов підготовлений Інститутом законодавства Верховної Ради України довідник «Вчені-юристи України». Метою видання передусім є створення відповідного інформаційного матеріалу та можливостей для творчого спілкування вчених-юристів, а також залучення їх до організації навчального процесу у вищих навчальних закладах України і до наукового забезпечення діяльності державних та інших органів.

ВЧЕНІ-ЮРИСТИ УКРАЇНИ

Будь-яка особа, діяльність якої пов'язана з юриспруденцією, завдяки довіднику легко знайде потрібні відомості про того чи іншого вченого, зокрема завдяки систематизованим за відповідними спеціальностями (галузями правової науки) даними про вчених (науковий ступінь, інформація про наукову і професійну діяльність, напрями наукових досліджень, місце роботи та інше), матиме змогу визначити провідних фахівців у певній галузі права чи більш вузькому питанні юридичної науки.

До речі, всі дані, які увійшли до довідника, подано за станом на 1 липня 1998 року.

Із 771 науковця, відомості про яких містить видання, 274 захистили докторські та кандидатські дисертації на здобуття наукового ступеня за часів незалежної України (1992—1997 рр.), причому кількість дисертаційних досліджень, які щорічно захищалися, зростала.

Особливе значення інформація довідника має для депутатського корпусу, оскільки дає змогу отримати кваліфіковану консультацію з правових питань від спеціаліста-правознавця високого рівня. Адже, як відомо, одним із основних принципів здійснення ефективного законотворчого процесу є принцип наукового забезпечення, що передбачає, зокрема, участь у процесі законотворення представників юридичної науки.

До речі, до Верховної Ради України нинішнього скликання увійшло багато провідних вчених-юристів, а саме: заступник Голови Верховної Ради України Віктор Медведчук, голова Комітету Верховної Ради України з питань правової реформи Василь Сіренко, народні депутати Василь Костицький, Іван Білас, Василь Онопенко та багато інших.

Будемо сподіватися, що завдяки їхнім зусиллям Україна стане справді правовою державою.

Марина КОВАЛЬЧУК.

Надія, що народилася в Лондоні, має стати реальністю у Києві

Спорт

Принаймні всі ми палко мріємо про це. А ви, шановні прихильники футболу, либонь, уже здогадалися, про що йде мова. Так, про останню хвилину матчу групового турніру Ліги чемпіонів «Арсенал» (Англія, Лондон) — «Динамо» (Україна, Київ), коли влучний удар Сергія Реброва подарував гостям і їхнім численним прихильникам надію на подальше успішне просування у найпрестижнішому змаганні клубного європейського футболу. А вона підкріплюється насамперед змістовними і привабливими діями підопічних Валерія Лобановського на знаменитому «Вемблі».

Тепер із нетерпінням чекаємо на київський поєдинок. Він, до речі, відбудеться на НСК «Олімпійський» наступної середи (початок о 21.45). І, звичайно, сподіваємося на перемогу наших. Футболісти і тренери «Динамо» дуже розраховують на те, що трибуни головної спортивної арени країни (83 160 місць) будуть заповнені по вінця і палко підтримають динамівців.

Як повідомив директор НСК «Олімпійський» Сергій Демидов, служби стадіону вже почали ретельну підготовку до матчу. Найбільше уваги, зрозуміло, приділяють якості газону. Він має бути ідеальний.

Сергій Сергійович також повідомив про ціни на квитки: від однієї до п'ятдесяти гривень.

У міжнародному відділі ФК «Динамо» мені розповіли, що орієнтовно приліт «Арсеналу» до Києва очікується у вівторок після обіду. Про бригаду арбітрів дізнаємося лише в понеділок. Такі правила УЄФА. ...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: Каха Каладзе проти футболістів «Арсеналу» в лондонському матчі.

Фото Володимира ТИМЧЕНКА (ФК «Динамо», Київ).

***

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. «Беркут-ППО» (Київ) — «Сокіл» (Київ). 0:4 (0:1, 0:3, 0:0). Зіневич, 18, 37, Дідковський, 36, Касянчук, 38.

Нагадаємо, що і перший матч виграв «Сокіл» — 6:3. Наступні поєдинки він також проведе вдома, на льоду Палацу профспілок (вул. Мельникова, 46). Наступних суботи і неділі «Сокіл» зіграє проти мінської «Юності». Початок зустрічей о 13.00.

Оголошення

ДО УВАГИ АКЦІОНЕРІВ ВАТ «ТРОТТОЛА»

20 грудня 1998 року о 10.00 за адресою: м. Львів, вул. Тобілевича, 8 відбудуться

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АКЦІОНЕРІВ ВАТ «ТРОТТОЛА».

Порядок денний:

1. Про збільшення статутного фонду товариства.
2. Різне.

Реєстрація учасників зборів здійснюватиметься з 9.00 до 9.55 за місцем проведення зборів. Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати:

документ, що посвідчує особу;

доручення на право участі в зборах (для представників акціонерів).

Пропозиції акціонерів щодо доповнень порядку денного зборів приймаються до 19 листопада 1998 р. (включно).

Телефон для довідок (0322) 71-24-95.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ЗБІЛЬШЕННЯ СТАТУТНОГО ФОНДУ ВАТ «ТРОТТОЛА»

1. Мотив збільшення статутного фонду — залучення додаткових коштів для покращення фінансово-господарської діяльності.
2. Спосіб збільшення — випуск нових акцій.
3. Мінімальний розмір збільшення статутного фонду становить 330000 (триста тридцять тисяч) гривень.
4. Номінальна вартість акцій, які планується випустити, — одна гривня кожна.
5. Кількість акцій, що випускаються, становить 330000 штук, на загальну суму емісії 330000 гривень.
6. Передплата на акції проводитиметься у терміни, визначені загальними зборами акціонерів.

Рада директорів ВАТ «Троттола».

Згідно з постановою

Національного банку України від 02.10.98 № 412 з 12 жовтня 1998 року розпочала роботу ліквідаційна комісія з ліквідації акціонерного комерційного банку інвестування реконструкції і розвитку «Заводбанк», м. Дніпропетровськ, пр. Калініна, 75; МФО 306544, кореспондентський рахунок 32004101200 в обласному управлінні НБУ м. Дніпропетровська.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця від дня першої публікації в офіційному друкованому органі цього оголошення за адресою: 320070, м. Дніпропетровськ, вул. Короленка, 1.

Тел. 78-20-74.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справу № 2/121-Б про банкрутство ВАТ «Райагропостач» м. Полонне (юридична адреса: 281000, Хмельницька обл., м. Полонне, вул. Кірова, 190-А; р/р 26000310372001 у Полонському відд. АК АПБ «Україна», МФО 315159, код підприємства 00908314).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Мале приватне підприємство ***«Бонус-95»***, зареєстроване виконкомом Мінської районної ради народних депутатів м. Києва 20.04.95 р., реєстраційний номер 23155886, ідентифікаційний код 23155886, р/р 2600231007101, МФО 300346 АКБ «Київінвестбанк», повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймають протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: м. Київ, вул. Богатирська, 16. Тел. 418-12-00.

АКБ «Інвестбанк»

оголошує загальні збори акціонерів банку.

Збори відбудуться 14.12.1998 року о 14-й годині за адресою: м. Одеса, вул. В. Арнаутська, 2-б.

Порядок денний:

1. Про збільшення статутного фонду банку.

Інформаційне повідомлення до порядку денного:

Збільшення статутного фонду здійснюється шляхом додаткової емісії 5000 шт. простих іменних акцій, номінальною вартістю однієї акції 100 грн. на загальну суму 500 000 тис. грн., які розподілятимуться загальними зборами акціонерів.

Правління банку.

У номер

● *Кіровоград*

Гласності стає менше

Тривожна тенденція закриття районних газет набуває дедалі більшого поширення на Кіровоградщині. В основному це стосується державних засобів масової інформації.

Через фінансові труднощі сесія Добровеличківської районної ради вирішила припинити видання райгазети «Сільські вісті» і ліквідувати її редакцію. Трохи раніше така само доля спіткала газету Вільшанського району «Над Синюхою». Не виключено, що до кінця року «чорний список» значно поповниться. Нині на Кіровоградщині зареєстровано 108 друкованих періодичних видань, а має змогу виходити у світ ледь половина.

● *Одеса*

Карбамід для закордону

Сто тонн продукції понад свою проектну потужність почав відправляти щодня на експорт цех з виробництва карбаміду Одеського припортового заводу. А до цього, через несприятливу ситуацію на світовому ринку міндобрив, тут змушені були скорочувати виробництво. Часу, однак, не марнували: власними силами здійснили капітальний ремонт зупиненого на сім місяців першого агрегату. Й ось, коли ціни на карбамід стабілізувалися, підприємство швидко наростило випуск продукції. Прикро тільки, що через безгрошів'я цінні добрива не купує українське село.

Грам цукру в окремій упаковці

Реконструкції

В асоціації «Вінницяцукор» став до ладу цех з фасування сипких виробів.

Встановлене технологічне обладнання дає можливість не тільки виготовляти поліпропіленову тару, а й розфасовувати у неї цукор, цукрову пудру, а також борошно, крупи, сухофрукти тощо. «Все це, — каже голова асоціації Володимир Лещенко, — продукція наших підприємств. Адже до складу асоціації, крім цукрозаводів, входять іще 22 радгоспи. Та й деякі заводи виробляють уже не лише цукор».

Діюча лінія дає можливість розфасовувати 12 тонн сипких продуктів за зміну. Власних виробів для цього поки що недостатньо. Тому до послуг нового цеху за попередньою домовленістю вдаються ще й кондитери з Вінницької і Хмельницької фабрик, деякі підприємства борошномельної промисловості. З конвеєра сходять пакети місткістю від ста грамів до одного кілограма. Але у перспективі планується встановлення додаткового обладнання для розфасування виробів у дещо незвичну для наст тару: від 1 до 100 грамів. Попит на неї, за прогнозами служби маркетингу, буде чималий.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

«Енеїда», «Мрія» та інші...

Новинка

Продукція Луганського лікеро-горілчаного заводу «Луга-нова» — гарантія визнаної якості, відома вже 100 років. Технології, що прославили країну в минулому, тепер удосконалюють. Продукцію виготовляють на основі натуральних продуктів та екологічно чистої сировини.

Завод уже випустив чотири нові види горілки в оригінальному посуді. Це — «Енеїда», «Мрія», «Луганова» та «Мускатна».

На знімках: «Мрія» — новий сорт горілки; Ольга Хитько працює на розливі.

Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ).

«ПРОГРЕС» як всюдихід власності

Спонсор лотереї «ГУ»

ЛЯПАСОМ існуючій економічній системі державного підпорядкування можна вважати створення в Бериславському районі приватного консервного заводу, нині агрофірми «Прогрес». Сталося це 1988 року в селі Тягинка. На місці недобудованого переробного цеху місцевого радгоспу ім. Калініна ентузіасти приватної справи започаткували власний бізнес. У контексті тих часів таке визначення межувало мало не з криміналом. Чого тільки не довелося пережити першопрохідцям — директору підприємства Олексію Іванову та його найближчій помічниці, головбуху Катерині Томенко...

Яких тільки гріхів не пробували навісити на приватний консервний завод усілякі інстанції. Майже кожен робочий день розпочинався з візитів перевіряльників, контролерів тощо. Але, незважаючи ні на що, прогресуючий «всюдихід власності» набирав обертів.

Нині на високому тягинському пагорбі розгорнулося сучасне потужне підприємство. Понад 400 працівників, переробні й підсобні цехи, автогараж, а головне — відоме далеко за межами Херсонщини ім'я. В дивину було людям, коли обабіч автотраси, серед голого степу з'явилися... вагони-рефрижератори. Саме вони стали основою холодильного цеху, без чого переробка не те що не може існувати, а й не має сенсу.

— Сьогодні ми маємо власних, підкреслюю, основних фондів на суму понад 6 мільйонів гривень, — констатує Олексій Іванов. — На цьому зупинятися не збираємося, намагаємося постійно нарощувати потенціал.

Перед ворітьми агрофірми «Прогрес» справжнісінькі черги. Навколишній люд добре знає — тягинський консервний і продукцію приймає, і розраховується відразу. До того ж на підприємстві існує чітка система зв'язків. Отже, завантаження сировиною для виробництва овочевих, фруктових, м'ясних консервів, різноманітних салатів та солодощів влаштоване на кшталт конвеєра.

Торік сума реалізації продукції становила понад 7,3 мільйона гривень. На підприємстві введено в дію ковбасний, пивний та круп'яний цехи. На власній 300-гектарній посівній площі вдалося зібрати 30-центнерний врожай пшениці. Вирощують також соняшник та гречку. Для потреб переробки на фермі утримують понад 100 голів великої рогатої худоби й близько 150 свиней.

Справжня гордість «Прогресу» — власний сад. На місці колишнього звалища зараз ростуть вишні, черешні, абрикоси, персики, горіхи. Тут порядкує Микола Дук, до слова, колишній директор місцевої школи.

Сергій ЗЛЕНКО.

Тягинка Бериславського району Херсонської області.

«Пан» або пропав...

Проблема

У дві зміни працює нині Новомосковська швейна фабрика. Це велика радість для її трудівниць. Адже кілька останніх років фабрика переживала бурхливу «приватизацію». Вона нічого хорошого їй не принесла, хіба що фабрика місяцями простоювала, відправивши людей у тривалі неоплачувані відпустки. А перейменована у фірму «Пан» і взагалі ледве не пропала.

Як же вдалося повернутися до пошиття традиційних для цього підприємства чоловічих сорочок? Справді, ніби можна тішитися винахідливістю нинішніх керівників швейників, котрі зуміли порозумітися з іноземними — французькими та американськими — замовниками.

Іноземні партнери постачають сировину — тканини, а українські швачки шиють для них модні чоловічі сорочки.

То ніби й добре, що наші люди мають роботу і сяку-таку платню (хоча аналогічна праця в тій же Франції чи Сполучених Штатах оплачується вище). Та виникає одне запитання: а де ж нашим чоловікам купляти добротні і гарні сорочки, які, як з'ясувалося, новомосковці й раніше випускали?

А їм нині доводиться користуватися послугами численних «човників» і «комерсантів», які завозять гори набагато гірших сорочок переважно з Туреччини. Там підприємці повідкривали майстерні з пошиття одягу, надавши тисячам своїх співвітчизниць високооплачувані робочі місця плюс ще й неабиякі надходження до свого, турецького, бюджету. Бо як не крути, а приповідка, що своя сорочка ближче до тіла, близька всім народам. Принаймні, тим, які живуть власним розумом.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Знову ниві бідувати — шкідникові панувати

Врожай-98

97% сільгосппідприємств країни завершать нинішній рік зі збитками — такий невтішний прогноз прозвучав на загальних зборах Української асоціації захисту рослин. Господарства не зможуть розрахуватися за поставлені їм засоби захисту рослин, надані іноземними компаніями в кредит. Заборгованість за використані пестициди вже перевищила 160 млн. доларів, а до кінця року наблизиться до 200 млн. Представники закордонних фірм-виробників, які так і не зрозуміли особливостей бізнесу по-українськи, попереджають: без передоплати постачання пестицидів до країни буде призупинено, а то й припинено взагалі.

Висновок: наступного року шкідники на ланах пануватимуть як ніколи, а невисокі дивіденди чорноземного гектара стануть ще мізернішими.

Галина КВІТКА.

Голос України

Засновник і видавець — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Редактор номера С. ПИСАРЕНКО.
Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописи не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 189220.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311208.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0